

RESSÒ DE LA PARAULA

Una esperança nova

L'esperança que ens permet superar el descoratjament i el pessimisme davant de situacions difícils del món o de l'Església és realment nova. A alguns els semblarà contradictòria o paradoxal. Però, sincerament, és l'única veritable. Tal com diem, és l'esperança de Dimes, pobre i pecador, enfront de la desesperació de Judes, fort i segur de si mateix.

El que va passar a Judes era que es va sentir incapaç de superar l'Antic Testament. En ell, naturalment, va ser educat i des d'ell esperava aconseguir l'alliberament del Poble d'Israel, comptant amb l'esforç a complir la Llei i la conquesta del poder...

Jean-Claude Guillebaud és un escriptor reconegut internacionalment, sobretot per la seva defensa de l'ésser humà, que ell veu amenaçat per la biotecnologia i el creixent poder de la ciència aplicada en tots els àmbits de la vida social. Ell va realitzar la seva pròpia recerca personal de la veritat, que deixà plasmada en la seva interessant obra *Com he tornat a ser cristià*. Amb els ulls i el cor ben oberts, des d'una postura honrada i coherent, reconeix que la gran qüestió és com sostenir una esperança avui, que doni resposta a la situació problemàtica que vivim. Un cop ha detectat la falsedat i els límits d'ideologies i religions, arriba a identificar-se amb l'esperança cristiana. L'esperança cristiana ve a ser per a ell una «reformulació» del

messianisme jueu: Déu porta la història, però donant la mà a la persona humana, que és elevada a la «categoria» de corresponsable del seu propi futur. Com si diguéssim «les mans de Déu en les mans dels homes».

En realitat la tradició jueva ja coneixia aquesta experiència de les mans dels homes que treballen unides a les de Déu. Preguem en el salm: «Que la tendresa del Senyor reposi damunt nostre... Referma l'obra de les nostres mans» (Sl 89,17). El que ningú no sospitava era que aparegués entre nosaltres algú, les mans del qual fossin realment de Déu i alhora veritablement humanes. I que amb aquestes mans ens abracés i treballés fins a donar la seva vida per a obrir-nos la porta de l'esperança en un món de felicitat eterna.

Un cop reconeguda aquesta realitat, brillen davant els nostres ulls les paraules profètiques de l'Antic Testament amb tota la seva veritat:

«Enrobustiu les mans cansades, afermeu els genolls vacil·lants. Digueu als qui defalleixen: "Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu, que ve per fer justícia; la seva paga és aquí. Ell mateix us ve a salvar"» (Is 35,3-4).

No és sols una exhortació a recuperar els ànims per estimular el treball. És una invitació a l'alegria («feu festa amb goig i cants d'alegria») perquè el Senyor ens fa el

gran do amb la seva presència i ens beneficia amb la seva obra salvadora.

És el triomf de la gràcia, de l'amor gratuït que, sense anul·lar el lliure i voluntari esforç de la persona humana, va obrint horitzons en les vides de cadascun i en la història d'aquest món.

Només resta que, tant els desesperats davant les dificultats com els optimistes segurs de si mateixos i del seu poder, aconseguixin copsar la manera en què aquest do se'ns ofereix i ens retorna una esperança activa i nova. Perquè no sols cal saber que ens fan un regal, sinó també «entendre'l», adonar-se del misteri d'amor que conté.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Feliç aquell que no quedarà decebut de mi»

Aquestes paraules de Jesús, del fragment evangèlic d'avui, van al cor de la nostra experiència cristiana. El centre de la fe és Jesús, la seva paraula, la seva vida, el seu misteri. La vida i la presència de Jesús varen ser d'una senzillesa extrema. Ja el seu naixement va ser senzill entre els senzills; les tradicions nadalenes que omplen l'ambient aquests dies posen de relleu l'entrançable humilitat de la família de Natzaret, que va a Betlem i té allà el seu fill, en un clima de pobresa absoluta. Els evangelis subratllen que Jesús va viure a Natzaret, un poblet petit i ignorat, i que va viure lluny dels llocs de poder i de decisió. I el seu final no va ser només senzill sinó literalment terrible, condemnat i executat en una creu.

En un contrast impactant amb aquesta realitat, la fe cristiana confessa Jesús com a Senyor i Salvador, i acumula títols al voltant de seu misteri personal (Fill de Déu, ple de l'Esperit del Pare, pel qual tot ha estat creat) i de la seva eficàcia salvadora (Messies Salvador, Primogènit de molts germans, Llum dels pobles, Alliberador del pecat i de la mort...).

L'Església, guiada pels seus místics, ha anat entenent el sentit d'aquests títols atribuïts al Jesús senzill de Betlem, de Natzaret, de la Creu. Aquest és un camí que ha fet l'Església però que no s'estalvia a ningú; tots estem cridats a fer-lo. Si algú no fa aquest camí té el perill de «quedar decebut d'ell». És el pe-

rill d'enlluernar-se amb els títols de glòria i de poder del Senyor Jesucrist, oblidant el Jesús real, fins i tot «quedar decebut» de la seva realitat històrica de senzillesa, d'humilitat, d'anorreament. En canvi, tots estem cridats a entendre que Ell realitza els títols de Senyor i Salvador victoriosos del món, precisament en la seva donació senzilla i amorosa al Pare i als homes, especialment en l'entrega total de la mort en creu, allà on es va realitzar realment la veritable grandesa i l'autèntica victòria del Senyor, en una vida donada del tot, culminada en la plenitud de la resurrecció.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Una esperanza nueva

La esperanza que nos permite superar el desánimo y el pesimismo ante situaciones difíciles del mundo o de la Iglesia es realmente nueva. A algunos les parecerá contradictoria o paradójica. Pero, sinceramente, es la única verdadera. Como decimos, es la esperanza de Dimas, pobre y pecador, frente a la desesperación de Judas, fuerte y seguro de sí mismo.

Lo que le pasó a Judas fue que se sintió incapaz de superar el Antiguo Testamento. En él, naturalmente, fue educado y desde él esperaba lograr la liberación del Pueblo de Israel, contando con el esfuerzo en cumplir la Ley y la conquista del poder...

Jean-Claude Guillebaud es un escritor reconocido internacionalmente, sobre todo por su defensa del ser humano, que él ve amenazado por la biotecnología y el creciente poder de la ciencia aplicada en todos los ámbitos de la vida social. Él realizó su propia búsqueda personal de la verdad, que dejó plasmada en su interesante obra *Cómo he vuelto a ser cristiano*. Con los ojos y el corazón bien abiertos, desde una postura honrada y coherente, reconoce que la gran cuestión es cómo sostener una esperanza hoy, que dé respuesta a la situación problemática que vivimos. Tras detectar la falsedad y los límites de ideologías y religiones, llega a identificarse con la esperanza cristiana. La esperanza cristiana viene a ser para él una «reformulación» del mesianismo judío: Dios lleva la historia, pero dando la mano a la persona humana, que es elevada a la «categoría» de corresponsable de su propio futuro. Algo así como «las manos de Dios en las manos de los hombres».

En realidad la tradición judía ya conocía esta experiencia de las manos de los hombres que trabajan unidas a las de Dios. Oramos en el salmo: «Baje a nosotros la bondad del Señor y haga prósperas las obras de nuestras manos» (*Sal 89, 17*). Lo que nadie sospechaba era que apareciera entre nosotros uno, cuyas manos fueran realmente de Dios y al mismo tiempo verdaderamente humanas. Y que con esas manos nos abrazara y trabajara hasta dar su vida para abrimos la puerta de la esperanza en un mundo de felicidad eterna.

Una vez reconocida esta realidad, brillan ante nuestros ojos las palabras proféticas del Antiguo Testamento con toda su verdad:

«Fortaleced las manos débiles, afianzad las rodillas vacilantes; decid a los inquietos: “Sed fuertes, no temáis. He aquí vuestro Dios. Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará”» (*Is 35,3-4*).

No es sólo una exhortación a recuperar los ánimos para estimular el trabajo. Es una invitación a la alegría («festejad con gozo y cantos de júbilo») porque el Señor nos hace el gran don con su presencia y nos beneficia con su obra salvadora.

Es el triunfo de la gracia, del amor gratuito que, sin anular el libre y voluntario esfuerzo de la persona humana, va abriendo horizontes en las vidas de cada uno y en la historia de este mundo.

Sólo falta que, tanto los desesperados frente a las dificultades como los optimistas seguros de sí mismos y de su poder, logren captar la manera en que este don se nos ofrece y nos devuelve una esperanza activa y nueva. Porque no sólo hay que saber que nos hacen un regalo, sino también «entenderlo», darse cuenta del misterio de amor que encierra.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Fent camí cap al Nadal!

Joves participants al recés d'Advent

Joves de set poblacions diferents del Bisbat van gaudir del recés d'Advent que cada any organitza SantfeliuJove i que enguany va coincidir amb el primer diumenge de l'any litúrgic, dia 1 de desembre. El leit-motiv del recés, celebrat a la Parròquia de Santa Maria de Piera, va ser el silenci, aprofundit en tres moments diferents.

Per començar, una petita introducció guiada per l'Elisenda Almirall, de l'equip de la delegació, a través de l'escena de l'Anunciació pintada per Giotto, on es plasma un moment d'aturada. Aquesta explicació inicial va servir per a situar els participants en la temàtica que després treballarien individualment amb uns materials. En segon lloc, el moment central del recés: l'estona que cada jove va poder dedicar per a reflexionar sobre tres textos del papa Francesc que donaven llum a tres tipus de silenci: el silenci que ajuda a descobrir el Misteri, el silenci per a escoltar i el silenci per a contemplar.

Per acabar, la visualització d'un altre moment de silenci pintat pel mateix artista italià sobre l'anunciació als pastors i, per cloure tot el recés, el res de vespres. Al web de SantfeliuJove trobareu tant el material del recés com una proposta per a treballar l'Advent en els grups de joves.

«Senyor, tu tens paraules de vida eterna»

Sota aquest lema, el dissabte 30 de novembre al matí va tenir lloc a l'Església evangèlica de Sant Feliu de Llobregat una trobada de comentaristes bíblics, amb un significat ecumènic, en si mateix, i també per commemorar els 10 anys de funcionament del blog de comentaris bíblics interconfessionals. Les diverses intervencions van anar a càrrec del bisbe Agustí; el pastor evangèlic de Sant Feliu, Ismael Llaudis; el delegat d'Ecumenisme, Mn. Xavier Artigas, DP; el Sr. Lluís Brull, evangèlic; la Sra. Pilar Lozano, directora del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral; el Sr. Germán López, catòlic. Tots ells van referir-se al lema posant de relleu el denominador comú que, com a cristians, som seguidors d'una Persona, les paraules de la qual queden recollides a les Escriptures. A la cloenda, la Sra. Maria Barros va recitar una poesia i el pastor evangèlic emèrit, Miquel García, va acabar amb unes paraules d'agraïment.

L'ambient que es respirava a la trobada era d'una gran harmonia —també per l'aportació del grup musical de l'Església evangèlica—, amb una acollida mútua molt profunda i sincera per part de tothom, que feia desitjar la repetició de reunions similars en el futur.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Que la memòria dels Sants Àngels Custodis reforci en nosaltres la certesa que no estem sols, i ens sostingui en anunciar i viure l'Evangeli de Crist per un món renovat en l'amor de Déu» (2 d'octubre).

@Pontifex: «La Paraula de Déu ens omple de joia i aquesta joia és la nostra força. Som cristians joiosos perquè acollim en el cor la Paraula de Déu. Aquest és el missatge d'avui per a tots nosaltres» (5 d'octubre).

@Pontifex: «A l'Evangeli Jesús indica quina és la mesura de la fe: el servei. “Som servents inútils” és una expressió d'humilitat i de disponibilitat que fa molt de bé a l'Església» (6 d'octubre).

@Pontifex: «Molts germans i germanes a l'Amazònia carreguen pesades creus i esperen el consol alliberador de l'Evangeli, la carícia d'amor de l'Església. Per ells, amb ells, caminem plegats» (6 d'octubre).

En clau vocacional

Nous candidats en ferm cap al presbiterat

El passat 28 de novembre, a les acaballes del mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions, tres seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i quatre de Barcelona van rebre l'admissió als ordes de mans del bisbe Agustí, en una celebració senzilla a la capella del Seminari Conciliar, però amb una profunda càrrega eclesial.

«Soc aquí» van respondre Joan Francesc Cortés, Samuel Gutiérrez i Josep Sellarés, juntament amb els seus companys de Barcelona, per expressar el seu compromís i disponibilitat,

i l'Església, amb aquest ritu, reconeix en ferm la seva vocació sacerdotal i els acull públicament, i amb alegria, en el camí vers el sacerdoci.

La Capella Major del Seminari Conciliar de Barcelona es va quedar petita per acollir els presents: una trentena de ministres ordenats i més de tres-cents fidels, procedents de les parròquies on els candidats han col·laborat pastoralment, van voler acompanyar els nous admesos, tot manifestant amb la seva pregària i proximitat que la vocació reconeguda és una vocació eclesial i de servei.

En primera fila i d'esquerra a dreta, els nous admesos a ordes: Josep, Andrés, Pau, Samuel, Alfonso, Joan Francesc, Sergi

Grup de reflexió vocacional

Des del curs 2018-2019, un grup d'11 preveres de la diòcesi es reuneix periòdicament amb el bisbe Agustí per reflexionar amb ell sobre la cultura vocacional, orientada concretament al sacerdoci. L'última reunió es va realitzar el 28 de novembre passat i va ser el moment de dialogar a partir del resum elaborat pel bisbe Agustí de les reflexions realitzades fins al juny passat. D'aquesta manera es clou una eta-

pa i, al mateix temps, s'obre un nou temps per portar a concreció algunes pistes intuïdes en aquesta reflexió sobre la pastoral vocacional sacerdotal: en la mesura del possible, cadascú dels preveres d'aquest grup pot esdevenir transmissor d'aquesta cultura vocacional a la resta de sacerdots del propi arxiprestat, per tal de créixer en aquesta sensibilitat en les activitats pastorals ordinàries.

Joves i voluntariat social

Organitzat per Càritas Diocesana i la Delegació de Pastoral de Joventut (SantfeliuJove), el 23 i 24 de novembre va tenir lloc al Prat de Llobregat un curs bàsic de voluntariat social, adreçat a joves d'entre 18 i 25 anys. És un curs reconegut pel Pla de formació de l'Associacionisme i del Voluntariat del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat de Catalunya.

El format del curs, pensat com una estada de cap de setmana, ha permès als joves de participar no només en un espai de formació, sinó en un es-

pai de convivència i de transformació personal. Han pogut viure moments de trobada amb altres joves que han estat ajudats per Càritas, amb els que han compartit les emocions i les experiències viscudes en diversos moments vitals. Tots els participants van tenir l'oportunitat d'aprendre què implica l'acció voluntària, aplicar valors que fonamenten l'acció social, conèixer àmbits de participació, etc., creixent en les actituds que ja senten de compromís per fer un món millor i vers les persones més desfavorides.

AGENDA

► **Celebracions del Nadal.** Diverses realitats eclesials celebren el Nadal durant la propera setmana:

- Dimarts 17, a les 17 h. Vida Creixent, a la Casa de l'Església.
- Dijous 19, a les 13.30 h. Càritas Diocesana, a la Casa de l'Església.
- Dijous 19, a les 19.30 h. Amb els seminaristes, al Seminari Conciliar.
- Divendres 20, a les 13 h. La Cúria diocesana, a la Casa de l'Església.

► **Trobada de Nadal del bisbe Agustí amb els seminaristes.** Diumenge 22 desembre, a les 12.30 h, eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de la Llacuna, per conèixer la vida d'una parròquia de la «perifèria» i posterior dinar a Piera, per conèixer la realitat pastoral d'aquest arxiprestat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.) [Nm 24,2-7.15-17a / Sl 24 / Mt 21,23-27]. *Urgell i Sant Feliu de Llobregat:* □ Sant Josep Manyànet (1833-1901), prev. d'Urgell, nat a Tremp, fundador dels Fills i Filles de la Sagrada Família (SF, 1870). Sants Ananies, Azaries i Misael, joves companys de Daniel; santa Albina, vg. i mr.

17. ■ Dimarts [Gn 49,1-2.8-10 / Sl 71 / Mt 1,1-17]. Sant Joan de Mata, prevere provençal, cofund. Trinitaris (OSST, 1198); sant Llätzer, germà de Marta i Maria, de Betània, ressuscitat per Jesús.

18. ■ Dimecres [Jr 23,5-8 / Sl 71 / Mt 1,18-24]. Mare de Déu de l'Esperança, o bé Expectació del part, anomenada popularment «de la O» (antífones); sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, mr.; sant Moisès, mr.

19. ■ Dijous [Jt 13,2-7.24-25a / Sl 70 / Lc 1,5-25]. Sant Anastasi I, papa (399-401) i mr.; sant Nemesi, mr.; beat Urbà V, papa (occità, 1362-1370); santa Fausta, mare de família, màrtir; santa Eva, mare dels humans.

20. ■ Divendres [Is 7,10-14 / Sl 23 / Lc 1,26-38]. Sant Benjamí, patriarca; sant Domènec (Domingo) de

Silos, abat benedictí; sant Macari, prev. i mr.

21. ■ Dissabte [Ct 2,8-14 (o bé: So 3,14-18a) / Sl 32 / Lc 1,39-45]. Sant Pere Canisi (1521-1597), prev. jesuïta i doctor de l'Església, nat a Nímega; sant Severí, bisbe i mr.; sant Glicerí, prev. i mr.; sant Temístocles, mr.

22. ■ Diumenge vinent, IV d'Advent (lit. hores: 4a setm.) [Is 7,10-14 / Sl 23 / Rm 1,1-7 / Mt 1,18-24]. Santa Francesca-Xaviera Cabrini, vg. fund., patrona dels emigrants; sant Zenó o Zenon, mr.; santa Helena, vg. clarissa.

Diumenge III d'Advent (A)

COMENTARI

Viviu contents: El Senyor és a prop

Ens anem atansant al Nadal. L'evan-
geli ens presenta la figura del precur-
sor, del qui anuncia el Salvador. Per
això Jesús diu: *Què heu sortit a veure al
desert? Un profeta? Sí, ho puc ben dir i
més que profeta: És aquell de qui diu l'Es-
criptura: Jo envio davant teu el meu mis-
satger, perquè et prepari el camí.* Aquesta
va ser la missió de Joan Baptista: preparar
els cors dels qui havien de rebre el Messies.
I això ho va fer des del desert, batejant i
exhortant a la conversió. Així va preparar
el camí del Senyor.

D'aquesta manera es realitza el que diu
Isaïes a la primera lectura: *La terra eixuta
i el desert estan de festa, d'alegria l'este-
pa floreix.* L'arribada del Messies és motiu
d'una gran alegria: *Enrobustiu les mans que
es deixen caure, afermeu els genolls que no
s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Si-
gueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el
vostre Déu... és ell mateix qui us ve a sal-
var. Llavors es desclouran els ulls dels cecs
i les orelles dels sords s'obriran, llavors el
coix saltarà com un cérvol i la llengua del
mut cridarà de goig. Tornaran els que el Se-
nyor ha rescatat... i una alegria eterna co-
ronarà els seus caps. Hi haurà festes i ale-
gria, i fugiran les penes i els gemecs.* No en
va avui és el diumenge *Gaudete* (alegreu-
vos). S'atansa ja el gran dia del naixement
del Redemptor. Joan no acabava d'enten-
dre la tendresa i la misericòrdia de Jesús:
*Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esper-
rar un altre?* Sembla que es troba descon-
certat. Per això Jesús subratlla: *Aneu a
anunciar a Joan: els cecs hi veuen, els in-
vàlids caminen, el leprosos queden purs,
els sords hi senten, els morts ressusciten.*
Tot això és motiu d'una immensa alegria.
Es fa realitat l'anunci d'Isaïes: *Aquest és
Jesús! Sant Jaume també ens anima: Re-
fermeu els vostres cors, que la vinguda del
Senyor és a prop.* Jesús ens diu: *No tingueu
por, sou lliures! Una alegria eterna ha de co-
ronar els nostres cors!*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.10)

La terra eixuta i el desert estan de festa, d'alegria l'estepa floreix. La seva florida s'esbadella com l'iris, s'engalana i crida de goig. Li han estat donades la glòria del Líban, les gales del Carmel i de Saron. Són ells els qui veuran la glòria del Senyor, la majestat del nostre Déu. Enrobustiu les mans que es deixen caure, afermeu els genolls que no s'aguanten. Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig. Tornaran els qui el Senyor ha rescatat, entraran a Sió cridant de goig i una alegria eterna coronarà els seus caps. Hi haurà festes i alegria, i fugiran les penes i els gemecs.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Senyor, veniu a salvar-nos.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,7-10)

Tingueu paciència, germans, fins que vingui el Senyor. Mireu com el pagès espera els fruits preciosos de la terra, prenent paciència fins que les pluges primerenques i tardanes l'hauran assaonada. Igualment vosaltres tingueu paciència, refermeu els vostres cors, que la vinguda del Senyor és a prop. Germans, no us queixeu els uns dels altres, perquè no hàgiu de ser jutjats; penseu que el jutge ja és a les portes. Voleu, germans, un exemple de paciència en els mals tractes? Preneu el que us donen els profetes que van parlar en nom del Senyor.

▶ Lectura de l'evan-geli segons sant Mateu (Mt 11,2-11)

En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la bona nova, i feliç aquell que no quedarà decebut de mi.» Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «Què heu sortit a veure al desert? Una canya sacsejada pel vent? Doncs, què hi heu sortit a veure? Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu l'Es-critura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí." Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els qui les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,1-6a.10)

El desierto y el yermo se regocijarán, se alegrará la estepa y florecerá, germinará y florecerá como flor de narciso, festejará con gozo y cantos de júbilo. Le ha sido dada la gloria del Líbano, el esplendor del Carmelo y del Sarón. Contemplarán la gloria del Señor, la majestad de nuestro Dios. Fortaleced las manos débiles, afianzad las rodillas vacilantes; decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará».

Entonces se despejarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces salará el cojo como un ciervo. Retornan los rescatados del Señor. Llegarán a Sión con cantos de júbilo: alegría sin límite en sus rostros. Los dominan el gozo y la alegría. Quedan atrás la pena y la aflicción.

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Ven, Señor, a salvarnos.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,7-10)

Hermanos, esperad con paciencia hasta la venida del Señor. Mirad: el labrador aguarda el fruto precioso de la tierra, esperando con paciencia hasta que recibe la lluvia temprana y la tardía. Esperad con paciencia también vosotros, y fortaleced vuestros corazones, porque la venida del Señor está cerca. Hermanos, no os quejéis los unos de los otros, para que no seáis condenados; mirad: el juez está ya a las puertas. Hermanos, tomad como modelo de resistencia y de paciencia a los profetas que hablan en nombre del Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 11,2-11)

En aquel tiempo, Juan, que había oído en la cárcel las obras del Mesías, mandó a sus discípulos a preguntarle: «¿Eres tú el que ha de venir o tenemos que esperar a otro?». Jesús le respondió: «Id a anunciar a Juan lo que estáis viendo y oyendo: los ciegos ven y los cojos andan; los leprosos quedan limpios y los sordos oyen; los muertos resucitan y los pobres son evangelizados. ¡Y bienaventurado el que no se escandalice de mí!». Al irse ellos, Jesús se puso a hablar a la gente sobre Juan: «¿Qué salisteis a contemplar en el desierto, una caña sacudida por el viento? ¿O qué salisteis a ver, un hombre vestido con lujo? Mirad, los que visten con lujo habitan en los palacios. Entonces, ¿a qué salisteis?, ¿a ver a un profeta? Sí, os digo, y más que profeta. Este es de quien está escrito: "Yo envío a mi mensajero delante de ti, el cual preparará tu camino ante ti". En verdad os digo que no ha nacido de mujer uno más grande que Juan el Bautista; aunque el más pequeño en el reino de los cielos es más grande que él».